

резците сжотвѣтствува не подпжлно на нашиятъ памѣтникъ, който е извѣстенъ подъ заглавие „Вопроси на Иоанна Богослова“, но цѣлото ѝ сжджржаніе са сжстои именно изъ вопросы отъ Иоанна и изъ отговори на Христа, който му говори, въ началото, за сжстоянието на злите духове до тѣхното падѣние, за сжзданието на свѣтътъ и на човѣкътъ, и на крайятъ, за второто пришествие. Нашите апокрифи, които носатъ название „Вопросы Иоанна Богослова къ Господу“, сжотвѣтствуватъ на тая втора половина въ латинската книга, и двата памѣтника, както ми са чини, водатъ своето начало изъ единъ общъ источникъ.

Латинската книга представлява твжрде любопитенъ материялъ не само за исторіята на албигойската ересь; за насъ е тя важна именно за това, че има общи нѣща съ бжлгарските богомили. Тая албигойска книга, която е била изнесена изъ Бжлгарія, може да бжде важенъ источникъ за тогава, който би намислилъ да прослѣди исторіята на богомилското еретичество въ нашите памѣтници и въ народните предания. Като нѣмаме възможность да влѣземе сега въ разглѣжданіето на тоя предмѣтъ, ние ще да са ограничиме съ нѣколко указания на сжджржанието въ тая книга, въ която имаме пжлно право да намираме слѣди изъ древната литература на бжлгарското богомилство.

Послѣ пжрвиятъ вопросъ Иоаннъ Богословъ пита Христа за това, въ каква слава е билъ сатавата преди своето падѣние? Той е повѣлѣвалъ на небесните сили, отговаря Христосъ, и слазълъ е отъ небето въ преисподнята и отъ преисподнята до престолтъ на невидимиятъ отецъ. Той са